

der er tale om en éngangsindbetaling, og i det første indbetalingsår, hvis der er tale om en ordning med en aftalt indbetalingsperiode på under 10 år. Der er dog altid adgang til at fradrage 35.200 kr. (2000-niveau) pr. år.

Det er således ikke korrekt, at der ikke er fradragsret for de pågældende indbetalinger, men fradragsretten skal i visse tilfælde fordeles over en periode på op til 10 år.

Spm. nr. S 1936

Til skatteministeren (15/3 2000) af:

Gyda Kongsted (V):

»Vil ministeren oplyse, hvorfor folk, der sparer op på en ratepensionsordning og livrentepension i mere end 10 år, kan fradrage det fulde beløb, de indbetaler, mens folk, der sparer op i under 10 år, højst kan fradrage 35.200 kr. pr. år (i år 2000)?«

Begrundelse

Det forekommer ikke rimeligt, at folk, der sparer op over en kort årrække, har begrænsning på deres fradrag. Dette hindrer disse i at opnå en ratepension af en passende størrelse.

Svar (22/3 2000)

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg vil allerførst med reference til mit svar på spørgsmål S 1935 præcisere, at spørgsmålet kun angår pensionsordninger oprettet uden for ansættelsesforhold, og at der ikke er tale om, at folk, der sparer op i under 10 år, ikke har fradragsret, men alene om, at fradragsretten i visse tilfælde ikke gives fuldt ud i indbetalingsåret.

Jeg kan dernæst oplyse, at fradragsforordningsreglen, som jeg beskriver i mit svar på spørgsmål S 1935, er gennemført i juni 1979 under den daværende SV-regering. Lovforslaget blev fremsat som lovforslag L 226 den 21. juni 1979 af minister for skatter og afgifter Anders Andersen (V). Ifølge bemærkningerne til lovforslaget var hensigten »at holde anvendelsen af disse fradragsregler« (- dvs. fradragsreglerne for indbetalinger til pensionsordninger med løbende udbetalinger og ratepensionsordninger -)

»inden for en ramme, der kan anses for rimeligt begrundet i de pensionsøjemed, som ligger bag reglerne.«

Bag denne begrundelse ligger, at fradrag for indbetalinger til pensionsordninger på daværende tidspunkt havde fuld skatteværdi - op til 67,9 pct. eksklusiv kirkeskat. Dertil kom, at afkastet af pensionsmidlerne dengang var skattefrit.

I 1979 havde man konstateret, at det kunne betale sig for folk med høje indkomster at finansiere éngangsindskud på pensionsordninger ved hjælp af lån med fradragsberettigede renter med en skatteværdi på op til 67,9 pct. Det vil sige, at pensionsordningen fungerede som en skatteudskydelsesmekanisme og ikke som en pensionsopsparing.

Det er åbenbart, at jo længere aftalt indbetalingsperiode, jo større sandsynlighed for, at der også reelt var tale om en opsparing med pensionsformål. Jeg kan ikke finde nogen forklaring på, at man lige netop valgte en periode på 10 år og ikke f.eks. 8 eller 12 år, men det hører med i beskrivelsen af situationen i 1979, at der på det tidspunkt fandtes en regel, hvorefter fradraget for éngangsindbetalinger på over 10.000 kr. *fri-villigt* kunne vælges fordelt over en periode på op til 15 år.

I dag har reglen først og fremmest den virkning, at den modvirker indskud af store beløb på pensionsordninger før fraflytning til udland med lavere beskatning af udbetalingerne.

Spm. nr. S 1937

Til skatteministeren (15/3 2000) af:

Gyda Kongsted (V):

»Vil ministeren tage initiativ til, at selvstændige får samme gunstige muligheder for at spare op til ratepension og livrentepension, som folk der er i et ansættelsesforhold?«

Begrundelse

Beskatningsreglerne for pensionsopsparing er i dag sådan, at hvis man indbetaler til ordningen i en periode på under 10 år, kan man højst fradrage et beløb på 35.200 kr. pr. år (i år 2000). Hvis man aftaler med arbejdsgiveren, at denne skal indbetale bidraget, bliver det trukket fra